

jo nu det: Hvorledes er det lykkedes Regjeringen og den høitærede Minister at fyldestgjøre det Ønske, der saaledes var bleven udtalt af Landsthinget, og hvilke Offre har der i saa Henseende maattet bringes? Det er naturligvis atter her netop Kapitlet om Straffene, som vi maa se hen til. Det er da nu kun lykkedes derved, at Lovforslaget har maattet optage Bestemmelser om legemlig Tugt for Søværnet. Jeg skal strax anerkjende, at dette i Lovforslagets § 41 er ffet med overmaade stort Maadehold. Forsaavidt der er Spørgsmaal om Fredstid, kan legemlig Straf, nemlig derefter ikke anvendes uden ifølge Dom og kan derhos ikke anvendes som selvstændig Straf, men kun som Tillægsstraf til Fængselsstraf. Marinekommissionen maa have udtalt — hvad den jo allerede i sin under forrige Samling indsendte Skrivelse tilkjendegav at være dens Grundtanke — at Fængselsstraffen ikke selvstændig kunde bringes til Anvendelse i Søetaten, saaledes som det i Lovforslaget var foreskrevet for Landetaten, at man ikke var istand til at tilveiebringe saadanne Arrestlokaler om bord i Krigsskibene, der navnlig under Forudsætning af, at flere samtidig skulde underkastes Fængselsstraf, vilde være istand til at fyldestgjøre Opgaven, og at Forholdene om bord derhos tillige vare af den Bestaafenhed, at det heller ikke iøvrigt var muligt at anvende Fængselsstraf i et større Maal. Det er derfor blevet bestemt, at Fængsel paa Vand og Brød, dels simpelt Fængsel paa Vand og Brød, og dels det strengere Fængsel paa Vand og Brød, der affones i mørkt og ensomt Fængsel, og at fremdeles mørkt og ensomt Fængsel i og for sig ikke skal kunne anvendes som Straf i Søetaten udover 10 Dage, ialtfald hvor der er Spørgsmaal om Krigsskibe paa Tugt — det bør jeg tilføie. Der vil saaledes blive et Gul mellem denne Straf, nemlig Fængselsstraffen, og saa Forbedringshusstraffen, der efter den almindelige borgerlige Straffelovgivning ikke kan være lavere end paa 8 Maaneder, hvad der efter en vis Maalestok staar i et bestemt Forhold til Fængsel paa Vand og Brød. Med Hensyn til dette Gul eller det saaledes saabede Overgangsled til Forbedringshusstraffen har man nu ment ved Siden af Fængselsstraffen som

et Tillæg til denne at burde anvende legemlig Tugt. I Krigstilsælde skal denne Straf derhos kunne anvendes som selvstændig Straf, og det endogsaa, uden at der er Spørgsmaal om, at den idømmes ved Krigsrettsdom. Hvad der skal undersøges, mine Herrer, er altsaa nu naturligvis det, om ikke dette Offer turde være for stort, og om det virkelig er en Nødvendighed at vedligeholde den nævnte Straf, legemlig Tugt, for Søværnet. Jeg anser det ikke i Dieblisset for passende at indlade mig paa nogen egentlig Forhandling om dette Spørgsmaal, men jeg kan ikke undlade at udtale, at naar det af Lovforslaget ses, at det er en Straf, der skal anvendes som det yderste Middel og som sidste Ressource, og naar det derhos allerede af Udtalelserne fra forrige Samling fra Marinekommissionens Side ses, at der lever en saadan Aand i Søetaten, at man kan gjøre Regning paa, at denne Straf sjældent vil blive anvendt — og jeg tror selv at turde sige, at der hos Søetatens Befalingsmænd lever en saadan Aand, at det kan antages, at den kun vil blive anvendt med overmaade stor Barsomhed og overmaade sjældent, — saa opstaar naturligvis det Spørgsmaal: „Er den da overhovedet nødvendig?“ Jeg skal, som sagt, ikke nu indlade mig paa Enteltheder i saa Henseende, men skal kun bemærke, at det forekommer mig, at man nok maatte være istand til paa forskellige Maader at hode paa det Gul, der, som anført, er mellem den fastsatte Fængselsstraf af 10 Dage og Straf af offentlig Arbeide. Og hvis det høie Landsthing, der jo vistnok er Repræsentant for Nationens Ønsker i Almindelighed, maatte dele den Anskuelse, som jeg saaledes har antydet, saa tror jeg, at det, naar vi støtte Ministeren, ogsaa nok vil lykkes os at bringe ham ud over denne Vanfærlighed. Jeg vover idetmindste at antage, at det væsentligst er Modstanden hos de rent militære Medlemmer af den oft-nævnte Kommission, der har foranlediget, at den omtalte Straf er optagen i Forslaget til Lovbogen. — Jeg skal ikke nu opholde mig ved, at § 40, der giver Regler for, hvormange Slag der skal kunne idømmes, ialtfald med Hensyn til Minimum og Maximum afviser fra det tidligere Forslag fra 1867, skjøndt